

Arrest

nr. 103 599 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 4 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat O. GRAVY en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 27 februari 2009 een asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 26 229 van 18 februari 2010 werd het beroep door de Raad verworpen.

Op 26 februari 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 maart 2010 werd aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 april 2010 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 13 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogmaals een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Opnieuw diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 59 488 van 11 april 2011 werd het beroep van verzoekster verworpen door de Raad.

Op 28 februari 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 25 maart 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 18 mei 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 juli 2011 diende verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 10 augustus 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 mei 2011 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 28 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de derde maal een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Opnieuw diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 75 144 van 15 februari 2012 werd het beroep van verzoekster verworpen door de Raad.

Inmiddels werd de voormelde beslissing van 10 augustus 2011, op 1 februari 2011, door de Raad vernietigd bij arrest nr. 74 548.

Op 1 maart 2012 werd aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing werd ingetrokken.

Op 23 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster in haar synthesememorie afstand doet van het middel gebaseerd op een schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, zoals aangevoerd in haar oorspronkelijk verzoekschrift, zodat hier niet verder op wordt ingegaan.

Verzoekster behoudt de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel *“waarbij de overheid verplicht is met kennis van alle elementen van de zaak uitspraak te doen”* en van artikel 3 van het EVRM.

Vergelijking van het oorspronkelijk verzoekschrift met de synthesememorie toont echter aan dat verzoekster een nieuwe wending geeft aan haar middelen. Wat betreft de weerhouden aangevoerde

schendingen stelt verzoekster in haar oorspronkelijk verzoekschrift dat de arts-adviseur haar niet heeft onderzocht, dat zij nochtans een uitgebreid medisch attest had neergelegd dat haar pathologie omschrijft en dat dit medisch attest niet werd onderzocht.

In haar synthesememorie stelt verzoekster in een eerste onderdeel dat zij van oordeel is dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Verzoekster verwijst naar § 1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gaat vervolgens in op wat dient te worden verstaan onder de formele motiveringsplicht. Zij stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een advies van de arts-adviseur en dat dit advies het enige document is dat toegevoegd werd aan de bestreden beslissing. Zij meent dat dergelijk advies slechts een tussenakte is en dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is door enkel te verwijzen naar dit advies.

Waar verzoekster de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert waarbij zij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is doordat zij enkel verwijst naar een advies van een arts-adviseur, welke enkel als een tussenakte kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoekster haar oorspronkelijk middel uitbreidt. Dit kan geenszins als een samenvatting van het middel worden beschouwd, noch als een antwoord op de nota van de verwerende partij. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

In een tweede onderdeel van het middel herhaalt verzoekster dat zij een omstandig medisch getuigschrift heeft neergelegd met beschrijving van haar pathologie en dat de tegenpartij dit medisch attest niet heeft onderzocht. Zij meent dat deze manier van handelen ontoelaatbaar is. Zij stipt aan dat er geen individualisatie is van haar situatie.

Wat dit betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zeer duidelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en dat dit advies ook werd gevoegd bij de bestreden beslissing, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist. In dit advies stelt de ambtenaar-geneesheer wat volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door vernoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.05.2011.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d.18.04.2011 blijkt dat de vermelde pathologie geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte..

“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)”.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit het voormelde blijkt dat de ambtenaar-geneesheer expliciet verwijst naar het door verzoekster neergelegde standaard medisch attest, zodat verzoeksters beschouwing dat het standaard medisch attest dat zij indiende niet werd onderzocht, niet kan worden gevolgd. Het is niet omdat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verweerder dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid.

Verzoeksters betoog laat niet toe te besluiten tot een schending van één van de door haar aangevoerde middelen.

In een derde onderdeel van het middel verwijst verzoekster in haar synthesesmemorie naar verschillende vernietigingsarresten van de Raad en geeft ze aan dat ook in haar geval uit het advies van de ambtenaar-geneesheer niet kan worden afgeleid of er een grondig onderzoek werd gevoerd naar het gegeven of haar ziekte niet van die aard is een reëel risico te betekenen voor haar fysieke integriteit of een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij wijst op het feit dat de medische attesten die zij heeft bijgebracht, wijzen op een risico op zelfmoord. Aldus is zij van oordeel dat het advies van de ambtenaar-geneesheer als onvoldoende moet worden beschouwd en dat hiermee ook artikel 3 van het EVRM wordt geschonden.

In zoverre verzoekster met haar betoog doelt op een schending van de motiveringsplicht, dient de Raad opnieuw vast te stellen dat verzoekster haar oorspronkelijk middel heeft uitgebreid. Dit betoog is in het geheel niet terug te vinden in het verzoekschrift, noch is het een antwoord op de beantwoording van de formele motiveringsplicht door verweerder.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat dit middel niet werd uitgewerkt in het oorspronkelijk verzoekschrift. In haar oorspronkelijk verzoekschrift heeft verzoekster zich ertoe beperkt de schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren, doch heeft zij op geen enkele wijze uiteengezet waaruit deze schending dan wel zou bestaan. Aldus dient de Raad vast te stellen dat het middel in zoverre gebaseerd op een schending van artikel 3 van het EVRM onontvankelijk is. Nogmaals wijst de Raad erop dat wat de ontvankelijkheid van de middelen betreft er dient gekeken te worden naar het middel zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift. In haar nota heeft de verweerder overigens ook aangehaald dat door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Het enkele feit dat verweerder in de nota toch nog is ingegaan op artikel 3 van het EVRM, maakt geenszins dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM voor het eerst kan ontwikkelen in haar synthesesmemorie. Tevens toont verzoekster ook niet aan dat zij dit middel niet heeft kunnen ontwikkelen in haar oorspronkelijk verzoekschrift. Teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, moeten de middelen in het verzoekschrift ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). De rechtspraak van de Raad waarnaar zij verwijst, dateert van vóór het indienen van haar verzoekschrift, aldus toont verzoekster niet aan dat zij deze nieuwe argumentatie niet kon aanvoeren in haar oorspronkelijk verzoekschrift.

Het enig middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:
mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU